

UN DIA DE CONFINAMENT SOL A CASA !!!

Semblava un dia de cada dia però aquest 21 de abril era molt diferent als altres, estava sol a casa i no pensava fer cap ni una de les feines que m'havien manat els meus pares ni mirar el correu electrònic de l'escola només volia quedar-me tot el dia jugant a la Play!!!

Però el que jo no sabia és que els meus pares m'havien posat un contador d'hores a la Play i així sabrien quantes hores hauria jugat.

Estava assegut còmodament al meu sofà, iniciant la meva sessió de la play, de sobte noto que tinc moltes pessigolles al cap m'el rasco i paren temporalment, quan acabo la primera partida del dia noto com em tornen a venir i veig que al meu costat hi ha una criatura estranya asseguda.

-Ah!!!- vaig cridar histèric.

-Qui nassos ets tu!!! i què hi fas a casa meva?- vaig dir jo.

La criatura era no massa gran, gairebé m'arribava a la cintura i estava volant a mig metre de terra, era totalment rodó i de color verd, i estava envoltat d'una mena de petits tentacles per tot el seu cos, tenia uns ulls malvats, perversos i gegants i una boca que somreia molt.

-Hola, sóc el coronavirus!- va dir ell.

En aquell instant la ment se'm va quedar en blanc i casi m'agafa un atac d'epilepsia.

-Siusplau no m'infectis...- vaig suplicar-li.

-I perquè no ho hauria de fer, perquè tu hauries de ser diferent als altres, si porto milers d'infectats al mon?- va dir la criatura.

-Et proposo un tracte, t'ensenyo a jugar als videojocs de violència i tu no m'infectes-li vaig proposar.

-I jo que en trec ha canvi?- va preguntar el coronavirus.

-Matar a molta més gent, que al cap i a la fi es el que t'agrada més a tu- li vaig explicar jo.

Vam estar jugant moltes i moltes hores i el vaig convèncer que era molt més divertit matar als videojocs que a la vida real.

Al cap de unes quantes hores se'n va tenir que anar perquè arribaven els meus pares i no era necessari que se'l trobessin assegut al sofà de casa.

Llavors vaig mentir al meus pares, els i vaig dir que havia jugat molt poc i que havia fet tota la feina, ells van anar a revisar el comptador d'hores i es van adonar que havia jugat tot el dia i em van castigar sense Play 6 mesos.

Mentre els meus pares estaven mirant les notícies a la televisió van veure una compareixença en directe del coronavirus al Telenotícies Vespre, on afirmava que deixaria de matar i d'infectar per passar-se als videojocs i matar de forma virtual que era molt més divertit i molt menys perillós per tothom. També anunciava que aquesta iniciativa la pendria si al Pol Vilaginés Piqué li aixecaven el càstig per què

l'havia ajudat a conèixer aquesta nou mon de possibilitats que ofereixen els videojocs, a fer un canvi de vida que seria molt millor per tothom. Així és com el coronavirus va deixar d'infectar persones i el Pol va poder tornar a jugar a la Play de nou.

